

„Na. A padej,“ podává mi kabelku. Dojde mi, že mě propouštěj. Jsem tak zpitomělá, že jí ještě poděkuju. Dozorčí jen kývne směrem ke schodišti u vrátnice. Seběhnu ze schodů provázená jejím pobaveným pohledem.

Zastavím se až na rohu Bartolomějský a Perštýna. Zase se mi těžce dechává. Míjej mě lhostejný chodci. Pracující lid. Rozepnu kabelku a kontroluju své věci. Zdá se, že nic nechybí. Kromě té voňavky. Zamířím k trafice na rohu. Prosím si jízdenku na tramvaj. Sáhnu pro maličkou peněženku, chci zaplatit a vidím, že je prázdná. Někdo mi sebral všechny peníze.

A tak se rozeběhnu. Běžím domů přes půl Prahy: Přes Most, Klárov, Myší dírou na Letnou, Holešovice. Nemůžu, ale běžím. Málem vběhnu do jízdy projíždějícímu autu. Lidi se za mnou ohlížej.

Určena konečně vběhnu do naší ulice. Třesou se mi ruce, když odemýkám vstupní dveře našeho činžáku. U konce s dechem, vyběhám do třetího patra. Div, že na schodech neporazím sousedku:

„Dávej pozor, pometlo! Ono mě to div neporazí,“ hudruje ta dobrá žena. Sotva popadám dech, když se jí omlouvám:
„Promiňte...“

Konečně stojím u dveří našeho bytu, vrazím klíč do zámku a vpadnu dovnitř do haly. Tam se málem srazím s babičkou, která spráskne ruce:

„Dítě nešťastný! Kdes proboha byla? Co se stalo? Všude jsme tě hledali. Táta tě všude hledal!“

„Já... já...“ zabouchnu dveře a snažím se popadnout dech. Ze dveří dílny se vyřítí táta. Je nevyspalej, rozcuchanej, neholenej a naprosto běsnej. Než ze sebe dokážu vysoukat vysvětlení, schytám strašnou facu.

„Ty jedna šlapko!“ řve na mě táta. Vytáhne pásek z kalhot a začne mě řezat hlava nehlava:

„Já... (prásk) vám... (prásk) řeknu... (prásk) kde byla! A co... tam... dělala! Kurvila se! Tak ty si myslíš, že se budeš kurvit po nocích!?“

Strašně to bolí, svíjím se na podlaze a křičím:

„Tatínku počkej, prosím, já ti všechno vysvětlím!“

Babička se na něj pověsí:

„Proboha, Jirko! Nech jí aspoň říct, co se stalo!“ snaží se ho zastavit, ale táta je v ráži, takže babička taky jednu řemenem přes předloktí slízne. Až to ho zastaví.

„Vám to snad není jasný?! Ani nezavolá, nedá nic vědět, je jí úplně jedno, že lítám jak březí vlk od čerta k ďáblu, abych se dozvěděl kde a s kým se kurví!“

Dědeček, který vylezl ze svého doupěte, chytí tátu za ruku:

„Tak to už by snad stačilo.“

Táta prudce oddechuje, ve tváři celej brunátnej:

„Kdes byla?“

Kňučím bolestí a ponížením v koutě u botníku, mezi botama, který se z něj vysypaly, a kabátama, který spadaly z věšáku na zem.

„Kdes byla!“ křičí na mě. Konečně ze sebe vyrazím:

„Na policii!“

„Tak prosím! Tady to máme! Ještě se něčemu divíme? Na policii byla!“ načež si uvědomí, co říká, a rázem zchladne: